

Kedves, jó Krúdnyk,

írunk önnek, mert hiányzik nagyon, mert már semmi sem olyan, mint szeretnénk, mint amilyennek álmodhatnánk. Eltűnt Szindbád is, talán csak valahol csavarog, csak vándorol, talán még bekopogtat a hosszú hajú, hosszú szalagos lányokhoz, bár az is lehet, az öreg hajós valahol bujdokol. Hiányzik néhány jó marhapörkölt, a szaft, a tunkolható. Nincs már itt döcögő, nyikorgó homokfutó, nincsenek már hangulatok, átmulatott éjszakák, egy hazáig menekítő úri ekvipázs, no és régen láttuk a vörös postakocsit is. Maradtak nekünk angyalok, hétköznapi, földre szállt angyalok. Jönnek, valamit súgnak, néha vigaszt, néha csak az üzenetet, amit hoznak, onnan, messziről, aztán csak a csend. Üzenjen nekünk, kedves Krúdy, ha nem is vigasztalót vagy bölcsset, de halljunk egy kis békességet. Az ön szavát is elhozzák majd az angyalok, a hétköznapiak, az útszéliek, a mi anyalaink. Várjuk, hogy szóljon, s majd mi is újra írunk önnek, barátsággal:

**Áfrány fotográfus
és Ármás hírlapíró**

Képeslapok Krúdy Gyulának

